

ԳԼՈՒԽ ԺԲ ԱՇՈՏ ԱՐԾՐՈՒՆԻ ԵՒ ԴԱԲԱՃԱՆՔ

Առաւօտուն երկու խումբերն իրարու հակառակ ճամփով կը բաժնուէին. Սպարապետին ձիաւորաց շքեղ խումբը կ'երթար Խլաթ թշնամուռն երկրպագելու, իսկ Յովնանու լեռնականաց հետեւակ եւ աղքատիկ խումբը կ'երթար Ռշտունեաց Ոստանը թշնամին փնտրելու. եւ հարուածելու: Եւ թշնամին գտնելու համար ոչինչ դժուարութիւն չի կար, միայն պետք էր ակերակաց եւ կոտորածոց հետեւիլ. այսպէս հասաւ Ոստանի վաճառատեղին, որ դիակոք եւ գերեօք լեցուն էր, վասնզի անողորմ արաբացիք մարդկանց գեղեցիկները եւ կորովիները միայն գերութեան արժանի կը համարէին, իսկ տղեղները եւ տկացները սրոյ կը մատնէին:

Այս դառն վիճակին մէջ, երբ խեղճ ժողովրդեան մնացորդը գազանաց ձեռքը մատնեալ յուսահատ կը սպասէր մահուան, յանկարծ հրեշտակաց փրկիչ խումբ երեւցաւ Յովնան իւր սասունցիներով: Դահիճները փախչելու ծակ կը փնտրէին, գերիները ազատութիւն կը գտնէին, եւ Յովնան վայրկեանին՝ ինկած թշնամեաց զէնքերով կտրիճները կը զինէր եւ իր գունդը այսպէս ստուարացեալ՝ չի համարձակելով դիմել ժիրակայ վրայ ի Վանտոսպ, կը յարձակէր Ածանայ ձորը, ուր իմաց տուին իրեն թէ արաբացի մեծ գունդ մը փախստականներու ետեւէն էր դիմեր: Հոն աչուրները վեր առաւ Յովնան եւ առաջին անգամ իւր սիրտը մեծ ուրախութեամբ լցուեցաւ տեսնելով, որ արաբացի խումբը կիրճի մը բերան կը կռուէր հայկական խումբի մի հետ, որ նիզակ, մանգաղ, պարսատիկ եւ աղեղն զէնք ըրած՝ քաջութեամբ կը դիմագրէր, եւ երբ սասունցիք իրենց սուկալի աղաղակը ձգեցին եւ արաբացուոց ճամփան փակեցին, արեան գետեր սկսան վազել եւ հազիւ քանի մը հոգի կրցան փախչիլ երթալ Արտամետ իրենց զօրավարին իմացնել պատահարը:

Այն ատեն ժիրակ առած զօրքերը ամենայն արագութեամբ Յովնան փնտրելու ելաւ: Իսկ սա հազիւ թէ մտաւ սստան՝ իմացուցին իրեն թէ